

Édes Antalkám!

Megkaptam a leveledet. Nagyon édesen írsz. Igazán sokáig nem tudtam, hogy azok betűk-e vagy pedig giliszták a papíron. Én tudniillik személyesen ismerek egy gilisztát. Ugy hívják: Ntal. Vigyázz, nem Antal, mert az kisfiúk neve, hanem Ntal, ami giliszta név.

Ez a giliszta kérlek szépen a Budagyöngyén lakik, mindjárt a WC mellett, egy fogpasztás tubusban. Este belemászik, reggel pedig amikor jól ki-aludta magát, a vécés néni rélép a fogpasztás tubusra és kinyomja a gilisztát, mint a pasztát. Akkor aztán a giliszta vígan tekergőzik és kacskaringózik az egész Pasaréten. Már a rendőr is ismeri, és oda-odakiált neki: Hé, Ntal, viszket a hónom alja. Akkor bemászik a rendőr kabátujjába, és elkezd fölfele mászni, jujj, és még följebb, jujj, és egészen hideg és nyálkás és picike szőrök is vannak rajta, amik még jobban csiklandanak, és akkor a rendőr bácsi, aki nagyon csiklandós, elkezd röhögni, így:

Höhöhö!

És Ntal még följebb mászik, jujj, már majdnem fölért, és akkor a rendőr bácsi már nem tudja irányítani a forgalmat és az autók összeütöznek és a villamosok egymás tetejébe másznak, de a rendőr bácsi még mindig csak kalimpál a karjával és így röhög:

Höhöhöhö...

Olyan borzalmas összeütközések vannak, hogy kijönnek a tűzoltók és a mentők és a katonaság és a rendőrség, és félreverik a harangokat, de mindez nem használ, mert Ntal már bent van a rendőr bácsi hónaljában és az csak röhög:

Höhöhöhö!

Hát kérlek, ezt csak azért írtam meg, mert hamarosan lejövök én hozzád és akkor úgy megcsiklandozlak, hogy még a vizirendőrséget is kihívják és Földváron fellövik a viharágyút. Jujj, hogy megcsiklandozlak, te csibész!

Höhöhöhö!

Milliószor csókol

apu.

